

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obdo/25/2016
Identifikačné číslo spisu:	1115221310
Dátum vydania rozhodnutia:	25.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1115221310.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: AUPARK a. s., so sídlom Einsteinova 18, 851 01 Bratislava, IČO: 47 240 377, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Bartošík Šváby s. r. o., so sídlom Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 35 929 049, proti žalovanému: S-INVEST s. r. o., so sídlom Obchodná 24, 811 06 Bratislava, IČO: 46 306 480, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou OLEXOVA VASILISIN s. r. o., so sídlom Gorkého 6, 811 01 Bratislava, IČO: 36 820 059, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25Cb/148/2015, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. novembra 2015 č. k. 3Cob/320/2015-284, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I uznesením zo dňa 10. 09. 2015 č. k. 25Cb/148/2015-208 uložil žalovanému povinnosť, aby do troch dní odo dňa vykonateľnosti uznesenia zložil do súdnej úschovy Okresného súdu Bratislava I sumu 60 825,46 eur. Žalobcovi uložil povinnosť, aby v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia podal na súd návrh na začatie konania vo veci samej označený spisovou značkou 25Cb/148/2015.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 74 ods. 1 a § 76 ods. 1 písm. d/, ods. 3 a ods. 4 O. s. p. tým, že žalovanému možno uložiť povinnosť, aby zložil peňažnú sumu na účet súdu, pokiaľ je predmetom sporu jej zaplatenie a počas konania vznikne potreba ju zabezpečiť. Žalobca sa žalobou vo veci samej mieni domáhať vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 60 825,46 eur. Súd mal za to, že žalobca v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia a predloženými listinnými dôkazmi osvedčil skutočnosť, že hodnota majetku žalovaného od roku 2011 klesá, a teda v prípade úspechu žalobcu v konaní by bol ohrozený výkon rozhodnutia vo veci samej. Podľa názoru prvostupňového súdu je teda daná potreba zabezpečiť sumu vo výške 60 825,46 eur, ktorá predstavuje nájomné za užívanie nebytových priestorov vo vlastníctve žalobcu žalovaným za obdobie od 13. 09. 2014 do 14. 11. 2014 a za obdobie od 10. 01. 2015 do 24. 07. 2015, zložením peňažnej čiastky na účet súdu. Súd prvého stupňa mal za to, že žalobca dostatočným spôsobom osvedčil danosť práva, ako aj základné skutočnosti

preukazujúce potrebu predbežnej úpravy pomerov účastníkov nariadením predbežného opatrenia. Preto súd prvého stupňa návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovel.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 30. 11. 2015 č. k. 3Cob/320/2015-284 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca v súlade s § 75 ods. 2 O. s. p. osvedčil potrebu dočasnej úpravy pomerov medzi účastníkmi a osvedčil nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy a skutočnosti nasvedčujúcej tomu, že výkon rozhodnutia vo veci samej môže byť ohrozený. Zmyslom predbežných opatrení je aj tá skutočnosť, že v prípade nariadenia predbežného opatrenia sa má zabezpečiť taký stav, bez nariadenia ktorého by tento nebolo možné dosiahnuť v prípade úspechu žalobcu v konaní vo veci samej. Medzi navrhovaným predbežným opatrením a požadovaným rozhodnutím vo veci samej musí byť vecná súvislosť. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne ozrejmil všetky dôvody pre nariadenie predbežného opatrenia ako aj celkový skutkový stav veci. Skutočnosť, či v súlade s vykonávanými rekonštrukčnými prácami došlo k poklesu tržieb žalovaného a právne posúdenie tejto skutočnosti vo vzťahu k právam a povinnostiam účastníkov zmluvy o nájme nebytových priestorov bude predmetom dokazovania a rozhodovania vo veci samej. Vzhľadom na tú skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 23Cb/238/2013-187 bolo zabezpečené nerušené užívanie prenajatých priestorov žalovaným nie je podľa názoru odvolacieho súdu neprimerané nariadenie povinnosti špecifikovanej v napadnutom uznesení voči žalovanému. Vzhľadom na tú skutočnosť, že žalovaný neplatí žalobcovi žiadne nájomné a bola preukázaná dôvodná obava, že prípadný výkon súdneho rozhodnutia môže byť ohrozený, je podľa názoru odvolacieho súdu primerané a potrebné, aby vzájomné vzťahy medzi účastníkmi boli na čas do právoplatného rozhodnutia vo veci samej upravené v rozsahu vydaného predbežného opatrenia.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Zároveň žalovaný ako dôvod dovolania uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhoval, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu v spojení s uznesením súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný odôvodnil odňatie možnosti konať pred súdom tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s kľúčovou odvolacou argumentáciou, a to že nedisponuje sumou, ktorú má podľa nariadeného predbežného opatrenia zložiť do úschovy súdu. Žalovaný má za to, že v dôsledku toho neboli splnené podmienky pre vydanie predbežného opatrenia. Odvolací súd tým, že sa nevysporiadal s jeho argumentáciou, ale odôvodnil svoje rozhodnutie len tým, že sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Zároveň je takto odôvodnené rozhodnutie nepreskúmateľné.

Žalovaný je toho názoru, že použitie § 219 ods. 2 O. s. p. má byť v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia vylúčené, alebo prinajmenšom postavené na presne stanovených kritériách. Rozhodne ním nemožno opomenúť vysporiadanie sa s faktami a závermi, ktoré sú kľúčové, relevantné, úplne opačné a najmä ktoré nadväzujú na záver, ktorý odvolací súd považuje za správny. Z odvolania tak odvolací súd vytvoril úplne bezcenný prostriedok, čo je bezpochyby odňatím možnosti konať pred súdom.

Odňatie možnosti konať pred súdom bolo v tomto prípade o to hlbšie, že odignorovaný argument považuje ten istý súd v skutkovo rovnakej veci za základný dôvod na zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Uvedené bolo včas oznámené odvolaciemu súdu a zároveň bolo priložené aj rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/303/2015. V napadnutom uznesení nie je o tejto skutočnosti ani zmienka. Zároveň žalovaný uviedol, že sa stotožňuje s názorom Krajského súdu v Bratislave vysloveným vo veci vedenej pod sp. zn. 2Cob/303/2015, podľa ktorého je prekážkou vydania predbežného opatrenia s jedným uloženým plnením, ak jeho podkladom je návrh s petítom na alternatívne plnenie, keďže výber mal byť podľa znenia návrhu daný žalovanému a nie súdu. Záver odvolacieho súdu v napadnutom rozhodnutí je v tomto ohľade zmätočný a chýba mu aspoň základné

vysvetlenie.

Žalovaný uviedol, že nariadené predbežné opatrenie je nevykonateľné, nakoľko v súčasnosti nedisponuje finančnými prostriedkami, ktoré by mu umožňovali splniť povinnosť uloženú mu predbežným opatrením. Bez ohľadu na to, ako táto situácia nastala, uvedené bráni nariadeniu predbežného opatrenia s povinnosťou zložiť také prostriedky do úschovy.

Záver odvolacieho súdu, podľa ktorého je dôvodné uložiť zloženie prostriedkov do úschovy súdu z dôvodu spornosti nárokov na úhradu za užívanie nebytových priestorov, považuje žalovaný za povrchný, ktorým chcel súd len obísť preskúmavanie otázky dôvodnosti. Keď už ale súd uprednostnil praktické posúdenie pred právnym, opomenul si potom osvojiť základný fakt, ktorý zdôrazňuje žalovaný, a to že svojim postupom smeruje k ekonomickému vyváženiu vzťahu medzi ním a žalobcom. Súd miesto toho, aby uvedené podporil, potvrdil nevyvážené, dominantné postavenie žalobcu.

K dovolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca podaním z 11. 02. 2016. Žalobca uviedol, že žalovanému odvolací súd neodňal možnosť konať pred súdom, ktorý sa nielen stotožnil so závermi okresného súdu podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ale taktiež doplnil dôvody, pre ktoré je podľa jeho názoru nariadené predbežné opatrenie v danom prípade nevyhnutné. Napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave bolo vydané v súlade s platnými právnymi predpismi, bolo riadne odôvodnené a niet dôvodu, prečo by malo byť zrušené. K rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/303/2015, na ktoré žalovaný v dovolaní poukazoval, žalobca uviedol, že toto rozhodnutie je podľa jeho názoru mylné a je založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa žalobcu v prípade exekúcií na peňažné plnenie je úplne bežná, že sa celá dlžná suma nevymôže jednorázovo a v celej výške. Žalovaný preukázal, že disponuje peňažnými prostriedkami, preto je už teraz možné čiastočne exekúciu vykonať. Nakoľko žalovaný aktívne podniká a môže generovať zisk, je predpoklad, že v blízkej budúcnosti bude možné vymôcť aj zvyšnú sumu. Hlavným argumentom žalovaného proti predbežnému opatreniu je skutočnosť, že je v zlej finančnej situácii. Tento argument je podľa žalobcu irelevantný, pretože úlohou súdov je chrániť zákonnosť a spravodlivosť a nie chrániť subjekty práva pred následkami ich činnosti. Pri posudzovaní povinnosti na plnenie súd neskúma, či je účastník konania schopný platiť.

Žalovaný sám potvrdil, že mu robí problém zaplatiť celú nariadenú sumu do úschovy. Toto konštatovanie je dostatočným dôkazom o potrebe nariadenia predbežného opatrenia. Ak totiž žalovaný uviedol, že nemá a nebude mať prostriedky na zaplatenie sumy požadovanej žalobcom, je zjavné, že budúci výkon súdneho rozhodnutia je ohrozený, a teda predbežné opatrenie je dôvodné.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie z akýchkoľvek hľadísk (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012). Výnimočnosti tohto opravného

prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti, ktorá spolu s interpretačnou praxou dovolacieho súdu (tiež ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva) sleduje zachovanie jedného zo základných princípov právneho štátu - princípu právnej istoty.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa. Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských (§ 109 ods. 1 písm. c /) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c /. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

Podľa výslovného znenia § 239 ods. 3 O. s. p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na uvedené ustanovenia konštatuje, že žalovaným podané dovolanie voči rozhodnutiu odvolacieho súdu o predbežnom opatrení nie je podľa § 239 O. s. p. prípustné. Neprípustnosť dovolania v takom prípade znamená, že sa v podstatnej miere zužuje právna možnosť využitia zákonom prezumovaných dovolacích dôvodov, a teda možnosť dovolateľa domáhať sa reparácie prípadných nesprávností v súdom konaní, ktoré sa spájajú s tzv. inou vadou v konaní majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Prípustnosť dovolania žalovaného v danej veci prichádza v úvahu len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle §

237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolaateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť odvolací súd, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorým účastníkovi konania odníma tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Konaním súdu sa rozumie predovšetkým jeho procesný postup. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Súdna ochrana sa poskytuje v materiálnom ponímaní, čo tiež znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu, alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, je považovaný za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Súdna ochrana nie je poskytovaná formálne. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré vo svetle prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či procesný úkon z uplatnenia, ktorého bol účastník vylúčený, mal podstatný vplyv na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok rozhodovacej činnosti súdu, ani v ňom vyslovený právny názor, s ktorým sa účastník nestotožňuje.

O prípad odňatia možnosti konať pred súdom nejde ani v prípade, ak súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a účastníkovi konania neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Z obsahu dovolania vyplýva, že základom argumentácie dovolaťľa o porušení ním označených práv je tvrdenie, že odvolací súd sa v napadnutom uznesení žiadnym spôsobom nezaoberal s jeho podstatnou argumentáciou.

V konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené. Účelom predbežného opatrenia je dočasná úprava práv a povinností, ktorá nevyklučuje, že o právach a povinnostiach vo veci samej bude rozhodnuté inak, než v konaní o predbežnom opatrení. Súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje.

Pri uzneseniach o nariadení predbežného opatrenia aj s prihliadnutím na dočasnosť takéhoto rozhodnutia, je z hľadiska náležitosti jeho odôvodnenia postačujúce stručné vysvetlenie, prečo súd rozhodol tak, ako rozhodol. V zmysle § 75 O. s. p. rozhoduje súd o nariadení predbežného opatrenia len na základe návrhu a skutočností v ňom preukázaných alebo osvedčených žalobcom, v súlade s účelom tohto inštitútu sa neuplatňuje zásada kontradiktórnosti konania v tom zmysle, že súd rozhodne o nariadení predbežného opatrenia aj bez vyjadrenia ostatných účastníkov. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument účastníka konania.

Odvolací súd sa podľa názoru dovolacieho súdu vo svojom rozhodnutí vysporiadal s odvolacími dôvodmi žalovaného vo vyššie uvedenom rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie o predbežnom

opatrení (strana 5 napadnutého rozhodnutia).

Zároveň dovolací súd uvádza, že odvolací súd je oprávnený a povinný sa zaoberať len tými skutočnosťami, ktoré boli odvolateľom uvedené do uplynutia lehoty na podanie odvolania, ako to vyplýva z ustanovenia § 205 ods. 3 O. s. p.

K procesným podmienkam v odvolacom konaní od účinnosti zákona č. 353/2003 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky súdny poriadok, patrí aj to - v rámci zavedenej zásady koncentrácie konania - že odvolateľ je povinný v podanom odvolaní a v určitom obmedzenom čase - odvolacej lehote, uviesť údaje o tom, z akého dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa napáda. Dôvody, na základe ktorých sa rozhodnutie odvolaním napáda môže odvolateľ meniť, modifikovať a dopĺňať, toto právo však môže využiť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Uplynutím lehoty na odvolanie možnosť odvolateľa dopĺňať dôvody odvolania zaniká. Odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), čím sa obmedzuje preskúmacia právomoc odvolacieho súdu maximálne na rozsah a dôvody vymedzené v odvolaní (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/279/2010).

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný kvalifikovane zastúpený advokátom podal odvolanie voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa 09. 10. 2015 (posledný deň lehoty na podanie odvolania - pozn. dovolacieho súdu). Následne po uplynutí lehoty na podanie odvolania podaním z 20. 10. 2015 podaným na pošte 21. 10. 2015 žalovaný doplnil svoje odvolanie o listinné dôkazy, ktoré neboli súčasťou podaného odvolania, vrátane dokladu o nedostatku finančných prostriedkov žalovaného (výpis z účtu, potvrdenie z banky). Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/303/2015 z 12. 11. 2015, na ktoré žalovaný v dovolaní poukazoval, doložil odvolaciemu súdu po uplynutí odvolacej lehoty 26. 11. 2015.

Na skutočnosti, ktoré žalovaný doložil súdu až po uplynutí lehoty na podanie odvolania, nebol odvolací súd oprávnený prihliadať a zároveň nemal povinnosť vo svojom rozhodnutí uvádzať dôvod, pre ktorý na tieto skutočnosti nie je možné prihliadať. Vo vzťahu k žalovaným predloženému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/303/2015 z 12. 11. 2015 nebolo možné v rámci odvolacieho konania prihliadať, ani s ohľadom na žalovaným zvolenú procesnú obranu, nakoľko žalovaný v odvolaní voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 10. 09. 2015 č. k. 25Cb/148/2015-208 nenamietal skutočnosti, pre ktoré bol návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/303/2015 z 12. 11. 2015.

Pokiaľ ide o námietku dovolateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale (len) inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednáwanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 287/2014). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze zo dňa 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237

písm. f/ O. s. p. (v súčasnosti § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. - pozn. dovolacieho súdu), ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.“. Na doloženie aktuálnosti tohto právneho náhľadu na danú problematiku dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 27. 03. 2014 sp. zn. IV. ÚS 196/2014 zotrval „na opakovane vyslovenom závere (napr. IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012) o ústavnej udržateľnosti názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. V uznesení z 28. 10. 2014 sp. zn. I. ÚS 606/2014 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/55/2014 (založenom na stotožnení sa s rozhodnutím R 111/1998) dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 03. 12. 2015 (publikované v Zbierke Stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.

Z týchto dôvodov dovolací súd uzatvára, že ak by aj (prípadne) bolo dovolaním napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. V danom prípade nejde ani o výnimku uvedenú v stanovisku R 2/2016, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje základné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré vo veci rozhodol, a to aj s ohľadom na charakter napadnutého rozhodnutia (uznesenie o predbežnom opatrení).

V zmysle vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutím odvolacieho súdu nebola odňatá možnosť dovolateľa konať pred súdom a konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ktorá by odôvodňovala prípustnosť podaného dovolania.

Dovolacie námietky žalovaného týkajúce sa nevykonateľnosti, resp. neprimeranosti nariadeného predbežného opatrenia, ako aj námietky týkajúce sa dôvodnosti nariadenia predbežného opatrenia, smerujú k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolacím (prípadne aj prvostupňovým) súdom.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súď ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súď účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 5Cdo/44/2011, sp. zn. 6Cdo/41/2011 a sp. zn. 7Cdo/26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právnych záverov konajúcich súdov boli dôvodné a mali by za následok vecnú nesprávnosť napadnutého

uznesenia, nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o trovách dovolacieho konania nerozhodoval z dôvodu, že dovolaním napadnuté uznesenie nie je rozhodnutím, ktorým by sa konanie medzi účastníkmi končilo, berúc na zreteľ to, že ide o konanie o predbežnom opatrení (§ 145 O. s. p.), pričom v súdom uloženej lehote (§ 76 ods. 3 O. s. p.) žalobca podal návrh na začatie konania vo veci samej. Vo veci bude ďalej konať súd prvého stupňa, ktorý v konečnom rozhodnutí rozhodne aj o trovách doterajšieho konania, t. j. vrátane trov dovolacieho konania v súlade s úpravou zakotvenou v § 151 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.